

»...ifør jer Herren Jesus Kristus...« (Rom. 14,14)

Hvorledes modtog I Guds Ånd?

Et menneske kan ikke modtage nogen større gave end Guds Ånd, Helligånden. Det er jo at modtage Gud selv. Gaven er så overvældende, at den hverken kan beskrives fyldestgørende eller placeres blandt andre store gaver, modtageren har fået i sit liv. Hvis nogen har givet ham en milliard kroner, så er det intet i sammenligning med at modtage Guds Ånd.

Der er ikke mange, der har modtaget denne overvældende gave. Der er mange flere, der aldrig har fået den – deriblandt også nogle, der mener, at de har modtaget den.

Der kan vel ikke være tvivl om, at Gud kun skænker denne gave til dem, der er værdige til at modtage den. Hvem er de?

Saul fra Tarsus

Ingen var mere nidkær for Gud end han. Han satte alt ind på at gøre Guds vilje, sådan som han læste i Guds hellige lov, og det lykkedes ham at blive ulastelig efter de krav, som loven opstiller. Han var altså i lovmæssig henseende retfærdig.

Så måtte han vel mere end nogen anden være værdig til at modtage den største af alle gaver, Guds hellige Ånd?

Nej, det var han ikke. Hvorfor var han ikke det? Just fordi han mødte frem for Gud med sin egen retfærdighed. Hvor fuldkommen den end er efter lovtretfærdighedens krav, stemmer den ikke med Guds retfærdighed, men ligger i strid med den. Enhver, der møder op med sin egen retfærdighed, giver, bevidst eller ubevidst, sig selv æren og anser sig selv for mere kvalificeret til Guds velbehag end syndere og toldere og andet godfolk.

Den ånd, der var i Saul fra Tarsus, var mere i ledtog med mørket end med lyset. Den mente, at den kæmpede for Guds retfærdighed, men den hadede den.

Saul fra Tarsus, den nidkære og retfærdige, den lovtro farisæer, den udadledige efter lovens krav, var ikke værdig til at modtage Guds Ånd – men *Paulus*, den største af alle syndere, var »værdig« der-til!

Guds retfærdighed

Guds retfærdighed er himmelhøjt over vore tanker om retfærdighed. Den er guddommelig og må som alt guddommeligt åbenbares. Det sker, når Guds evangelium bliver forkyndt. Og kun Guds retfærdighed gør mennesker »værdige« til at tage imod Guds gave og blive en bolig for Helligånden.

Det ligger i sagens natur, at intet men-

neske kan frembringe Guds retfærdighed. Den er Guds værk og stemmer med Hans væsen, der er kærlighed. Den blev åbenbaret galaterne, da Paulus forkyndte dem evangeliet og maledede dem Kristus for øje som korsfæstet for deres skyld. Da hørte de, at Han havde sonet deres synd, og at Gud derfor tog imod dem som sine egne elskede børn.

Galaterne lyttede til dette vidunderlige glædesbudskab og tog imod det med åbne hjerter. Således viste de Gud ære – ja, gav Ham æren – og noget større end at tro Gud og dermed give Ham æren kan intet menneske. Det er at adlyde Ham.

Det er med andre ord at være »værdig« til at tage imod Hans egen Ånd og blive et nyt menneske, en bolig for Helligånden! Anden »værdighed« end troen findes ikke i Guds øjne!

Er det virkelig retfærdigt? Ikke efter menneskers bedømmelse – de ser ikke noget, når Kristus males dem for øje som korsfæstet. Men de, der som galaterne »ser« det, »ser« samtidig Guds retfærdighed: fordi Gud gav sin elskede Søn hen i den blodige død på korsets træ som et sonoffer for os alle, er Han retfærdig, når Han retfærdiggør enhver, der tror på Jesus, hvor stor en synder han end har været.

De, der intet andet har at bringe Gud end Hans egen retfærdighed, der indeslutter al hans kærlighed og nåde i sig, de er »værdige« til at modtage Guds Ånd – de alene!

Sagt med andre ord: de, der intet andet har at bringe Gud end troen på vor Herre Jesus, de er »værdige« til at blive en bolig for Guds Ånd, altså for Gud selv!

Det havde galaterne glemt, fordi de lyttede til nogle forkyndere, der kom med et budskab, der bedre stemte med menneskers tanker om retfærdigheden. Lad os anvende nogle moderne udtryk for at belyse, hvad de forkyndte. De *udfordrede* galaterne til at være *helhjertede* – og udfordringen bestod i, at de skulle lade sig omskære. Man kan næsten høre deres alvorlige og indtrængende formaning: Er I villige – ellers...!«

Frygt sneg sig ind i galaternes hjerter – var de nu villige? – og af frygt lod de sig overtale til at blive omskåret for ikke at gå glip af Guds velsignelse – og så gik de glip af den – thi når man vil gøre sig fortjent til den, mister man den – da melder man sig ud af Guds mægtige kærligheds, nådes og retfærdigheds samfund.

De mente, at de viste sig lydige, da de

lod sig omskære, men de var ulydige, thi alt, hvad der ikke udspringer af tro, er synd. Vel var de ikke ulydige mod lovtretfærdighedens krav, men de var ulydige imod evangeliet!

Troen

Da galaterne første gang hørte glædesbudskabet, stod de med tomme hænder foran Guds almægtige nåde og tog imod – tog imod – tog imod Hans retfærdighed, Hans Ånd, Hans kærlighed og glæde, Hans kraft og frihed, Hans evige liv.

Følgen var »naturligvis«, at der fra deres eget indre vældede strømme med levende vand ud: kærlighed, glæde, fred – og at kødets gerninger: urenhed, misundelse, egenlyst ikke havde nogen chance for at gøre sig gældende.

Galaterne havde liv og overflod, da de stod med tomme hænder foran Gud den Almægtige og ikke kunne pege på noget hos dem selv, der skulle berettigede dem til at modtage alt Hans. Det eneste, de havde, var øren, der kunne høre uden at komme med indvendinger, d.v.s. troen – det vil atter sige, at de ikke vanærede Gud ved at gøre Ham til en løgner, men ærede Ham derved, at de holdt Ham for sandddru, når Han sagde, at Han gjorde dem retfærdige og skænkede dem sin hellige Ånd, således at de fra nu af var og forblev Hans elskede børn, der skulle arve al Hans herlighed.

Intet andet end troen! Den er sandelig et mægtigt gode! Den er altså vor retfærdighed og kraft!

Den skænker os hele Guds rigdom af nåde og frelse! Den har ikke med noget andet eller nogen anden at gøre end med Gud den Almægtige, der har åbenbaret sig i vor Herre Jesus Kristus, vor Frelser.

Det vil atter sige, at troen kun lytter til, hvad Gud forkynder og åbenbarer i sit evangelium, der er Hans kraft til at frelse enhver, der tror, fuldkomment.

Dette herlige evangelium bliver imidlertid modsagt hele tiden, og alle modsigelser kan sammenfattes således: Troen er ikke nok – der må også gerninger til!

Troens gerninger

Det er sandt, at vi skal dømmes efter vore gerninger, og det er sandt, at *Jakob* i sit brev fremhæver dem stærkt. Men det er lige så sandt, at enhver gerning, der ikke udspringer af tro, er synd (Rom. 14,25). Enhver gerning, der udspringer af frygt for straf eller af håb om fortjeneste, er synd.

Troen er friheden fra frygt og fortjene-

ste. Den er kærligheden til Gud og til vor næste. Dens gerninger er dens frugt. De er gjort i frihed, som oftest uden at troens mand eller kvinde tænker nærmere derover. De er et udslag af hjertets rigdom, altså af Guds nådes rigdom. De er som oftest ikke planlagt forud, men vælder frem overfor de mennesker, vi møder. De er ikke gjort i trædommens og frygtens ånd, ej heller i selvoptagethed og lovisk fromhed.

Dette salige liv med troens glade gerninger er svært for mange alvorlige mennesker at acceptere som tilstrækkeligt. Hvor er ofret? Hvor er selvfornægtelsen? Hvor er korset?

De kan ikke se det, fordi ofret, selvfornægtelsen og korset for dem er en præstation, men ikke en del af evangeliet. Alt dette var imidlertid til stede i galaterne, så længe de blev i evangeliet – da var de rede til at rive deres egne øjne ud, hvis det kunne være til hjælp for den svagseende Paulus (Gal. 4,15) – og bemærk: dette vil de gøre, *medens de priste sig salige!* Det var altså ikke en fortjenstfuld præstation, men en frugt af Guds overvældende kærlighed imod dem, nærmest en forret, der blev dem forundt.

Helt anderledes, da de lyttede til lovlærerne, der pålagde dem konkrete gerninger, for at de skulle »komme videre« – videre end til troen – d.v.s. bort fra troen, bort fra Kristus, bort fra evangeliet. Da skete deres gerninger i lovtrædommens frygtagtige ånd, og deres saligprisning forstummede, thi lovens ord om at gøre sig fortjent fremkalder ikke nogen befriende glæde.

Det er en smal vej. Men med øret åbent for det udtømmelige evangelium, som er Guds kraft, og med blikket rettet imod ham, der bliver malet os for øje som korsfæstet, bliver vi på vejen – bliver i Kristus – og er da i stand til at tro Ham, d.v.s. holde Ham for sanddru, når Han siger, at så bærer vi megen frugt (Johs. 15). Troen omfatter ethvert ord af Hans mund. Han er altid sanddru, endog når Han siger, at den herlighed, Faderen har givet Ham, *har han givet os* (Johs. 17,22).

Frygt er ikke i kærligheden. End ikke frygt i dommen. Den fuldkomne kærlighed har drevet den ud. Vi er Guds børn ved troen på Kristus og medarvinger med Ham! Alt dette *ufortjent* fra vor side, *uforskyldt* fra Guds side, altså ren og skær nåde – lad os sige: nåde over nåde – alt sammen i overensstemmelse med Guds retfærdighed!

Hvorledes modtog I Ånden? Var det ved lovlydige gerninger, eller var det ved i tro at høre Guds evangelium?

Hvorledes fortsætter vi i Ånden? Er det på nogen anden måde end ved at fortsætte med at høre Guds mægtige evangeli-

um om Hans Søn, det evangelium der er Guds kraft i vort liv, så vi i kraft af det kan bære megen frugt for Ham?

Nej, det er ikke på nogen anden måde. Salig er den, som har øren at høre med!

Indvendingerne endnu engang

Er det ikke for let? Fører det ikke til overfladiskhed og letsindighed? Se blot, hvor tyndt kristenlivet er i mange menigheder!

Jeg forstår til dels disse indvendinger. Der ser ikke for godt ud i dagens menighedsliv og – virke. Verden og dens ånd, dens tanker og veje er trængt ind i den evangeliske kristenhed, så mange føler, at her trænges sandelig til et *alvorsord!*

Det er i og for sig sandt, blot man kommer med det sande alvorsord! Og hvad er det?

Det er ordet om Kristus og det som korsfæstet. Fordi dette ord ikke lyder i Ånd og sandhed, er menighedslivet sunket ned på det lave plan, hvor det befinder sig mangfoldige steder i dag. Det vil atter sige, at fordi Guds evangelium om Hans Søn ikke bliver forkyndt, får kødet magten. Dette budskab er et helligt glædesbudskab, men ikke et fornøjeligt ord. Dette ord gør aldrig Guds mægtige frelse til en selvfølge, men til noget underfuldt, der altid forbliver underfuldt. Aldrig gør evangeliet noget menneske stort. Lyset, der udgår fra Kristi kors, indeholder dommen over alt kød og alt, som er født af kødet, hvor godt det end måtte være ment og ser ud. I dette lys oplever enhver, der har øren at høre med, sig selv som et intet og Guds kærlighed i Kristus Jesus som en ufattelig gave. Han oplever med andre ord sig selv som *nyfrelst* – og det bliver han ved med livet igennem, thi Guds nåde er ny over ham hver morgen!

Hvor åndelig moden han end bliver, forbliver han dog som en nyfrelst med en nyfrelsts fylde af glæde, taknemmelighed og længsel efter at få lov til at give sig selv hen i tjenesten for så stor en Frelser, der har skænket ham så stor en frelse!

Evangeliet er på een gang Guds alvorsord og Guds glædesbudskab. Det frelser fuldt ud, altså også fra overfladiskhed og letsind. Hvor disse ting flourerer, er evangeliet sat til side eller skubbet helt i baggrunden. Der gives intet andet ord, der kan frelse os fuldt ud og bevare os fra stagnation og tilbagegang.

Fordi evangeliet er Guds kraft til fuldkommen frelse, kunne Paulus og de andre apostle formane Guds børn, som de gjorde. Evangeliet er en sådan gave, at det sætter os fri fra at gengælde ondt med ondt – det sætter os i stand til altid at være glade – altid at bede og sige tak – at hilse kærligt på vor fjende – hellere at give end

at kræve og tage – det gør os rige i vor fattigdom, glade under tårer og bedrøvelse – det skænker os det evige liv – så lad os da leve det i dag!

Hvilken gave! Hvilket ord med nyskabende kraft! Atter siger vi: »Salig den, der har øren at høre med!«

Den evangeliske nidkærlighed

Lad os kalde den for kærlighedens nidkærlighed! Den kommer klarest til udtryk hos apostelen *Paulus*. Han nedkalder Guds forbandelse over enhver, der forkyn-der et anderledes evangelium (som slet ikke er evangeliet). Da apostelen *Peter* afveg fra evangeliets sandhed, tøvede Paulus, skønt han var yngre som apostel end Peter, ikke med at træde åbent op imod ham i alles påhør (Gal. 1,8 og 9 samt 2,11-14).

Han krænkede ikke kærlighedens lov, da han gjorde dette, men opfyldte den. Derimod krænkede han venlighedens slappe lov, men den følte han sig ikke bundet af. Således afviste han enhver kompromis imellem evangeliets sandhed og enhver afvigelse derfra, hvor liden en surdej det end måtte være.

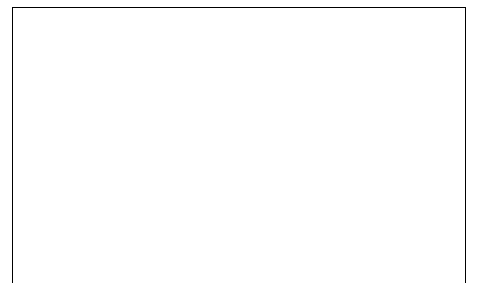
Det gjorde han, der skrev 1. Kor. 13! Han har ikke mange efterfølgere, thi der er ikke mange, der kender Gud og Hans Søn så inderligt som Paulus.

Vor tid er i udpræget grad indstillet på det relative og tager i en vis forstand menneskene og deres meninger alt for højtideligt. Hellig nidkærlighed for evangeliet er svært at få øje på.

Et ord fra Herren lyder således: »Vær derfor *nidkær* og omvend dig« (Åbenb. 3,19). Det er sagt til menigheden i *Laodikea*, som havde afskrevet det absolutte og slået sig til ro med det relative. Det er et alvorsord i Guds kærlighed med Guds kraft i sig, hvis vi hører det og tror Ham, der siger det.

Kærlighedens nidkærlighed er kærlighedens længsel efter, at de andre (mine kære – arbejdskammerater – verdens børn) skal høre dette evangelium, det eneste ord, hvorved de kan blive frelst – og dermed nidkærligheden for, at dette ord hverken forfalskes, forplumres eller forfladiges.

Atter siger vi: »Hvilket glædesbudskab! Salig enhver, der ikke mister høresansen, men får den skærpet dag for dag!«

Agt vel på, at ikke nogen skal føre jer vild!

Denne indtrængende og advarende formaning, som vor *Herre Jesus* gentager på forskellige måder (Matt. 24,4-5, 11, 23-28), gør ikke noget større indtryk på mangfoldige kirkegængere og menighedsmedlemmer. Og dog har der næppe været nogen tid, da den var mere aktuel end just i vore dage. Lytter vi ikke til en advarsel fra Jesu mund, og tager vi den ikke til hjertet, risikerer vi at blive et let bytte for forførelserne.

Hvor opstår de?

Falske profeter, vildledere og forførelser har som regel deres »åndelige hjem« iblandt Guds folk, altså i en eller anden menighed eller kristelig organisation.

De falske profeter i *Det gamle Testamente* kom ikke udefra, men fra Guds eget folk. De optrådte naturligvis ikke som falske, men som Guds tjenere. Ejheller sagde de, at de ledte vild; de vidste ikke selv, at de gjorde det. De ville folkets »bedste« – men de vidste ikke, hvad folkets bedste var! De stod ikke i Guds fortrolige råd, men talte ud af deres egne tanker og opfattelser. Nogle af dem var præster.

I *Det nye Testamente* har vi nogle dybt alvorlige ord om forførelserne.

Apostelen *Paulus*, der mere end nogen anden opbyggede Guds menighed iblandt hedningerne, sagde til de ældste i *Efesus*: »Af jeres egen midte skal der fremstå mænd, som fører falsk tale for at drage disciplene efter sig. Vær derfor årvågne...« (Ap. G. 20,30-31). Det kunne den store apostel ikke forhindre, lige så lidt som Jesus forhindrer, at forrædere og forførelser opstår i Guds folk – han kunne som Jesus »kun« påpege det og formane dem til at være årvågne.

Johannes, kærlighedens apostel, siger: »I elskede, tro ikke enhver ånd, men prøv ånderne, om de er af Gud: thi mange falske profeter er draget ud i verden.« (1. Johs. 4,1).

Hvordan er det muligt?

Det er ofte begæret efter magt og »størhed«, der forvandler mænd fra at være Jesu disciple til at blive vildledere. De står ikke i Guds fortrolige råd, thi hvis de gjorde det, ville de ikke begære magt.

De ved som regel ikke selv, at de fører vild, og at det går åndeligt tilbage under deres lederskab og ender i vildfarelse fra Jesus, der er Vejen.

De frygter ikke ondskaben, thi de kender den ikke. Lad os dvæle ved, hvad Jesus anser for ondt, at ikke vi begrænser det onde til vor egen opfattelse deraf, thi da behersker ondskaben os, uden at vi er

opmærksomme på den.

(1) Herren sagde til sine disciple: »Når I, som er *onde...*« (Luk. 11,13). Dette ord sætter os på plads og gør os varsomme med alt, som udspringer fra det gamle menneske, altså fra *kødet*. Alt, hvad der er født af kødet, er aldrig åndeligt, end ikke når man påberåber sig Guds Ånd og bøn-falder om Guds velsignelse. Det er og forbliver *kød* og dermed *ondt* – ikke i almindelig menneskelig moralsk bedømmelse, men i Guds. Det er en hindring for Guds Ånd. Det sætter menneskers tanker og metoder højere end Guds. Derfor er det ondt.

Men denne ondskab frygtes almindeligvis ikke i kirkerne og menighederne. »Det er jo gjort i bedste mening,« siger man og tror, at så er Gud tilfreds, men kødets bedste mening er ligesom kødets bedste tanker og bedste veje ikke Guds mening, ikke Guds tanker, ikke Guds veje – og derfor ondt.

(2) Der er en tilsvarende side af ondskaben, vi heller ikke er særligt ængstelige for, da den er så »naturlig« og »retfærdig«! Lad os kalde denne side af ondskaben for »lige for lige«! Hvis du er kærlig imod mig, er jeg kærlig imod dig; er du ukærlig imod mig, er jeg naturligvis også ukærlig imod dig! Vi giver igen, som der er givet os. Men disse »naturlige« reaktioner er onde! De sår en ond sæd.

Det lærte Jesus os i Bjergprædikenen. Han vil, at vi skal være gode træer, der bærer god frugt, der viser sig i, at vi gengælder ondt med godt, gerne går en ekstra mil og hilser venligt på vor fjende. Vi skal være fuldkomne, som vor himmelske Fader, der ene er god, er fuldkommen! Det siger vor Herre og Frelser til os. Lad os ikke afvise Ham, men tage hans ord så dybt til hjerte, at de som en god sæd i god jord kan bære megen god frugt!

(3) Endelig er der den *dæmoniske* ondskab, der består i, at man gengælder godt med ondt. Forfærdeligt at tænke på, at den var til stede i Jesu nærmeste kreds, i apostlenes nærmeste kreds – og altid er til stede!

Menighederne

Det er ikke ufarligt at færdes i kristne kredse og (som man siger) »tilhøre« en menighed.

Thi vor Herre Jesus siger, at der i kristenheden findes *mange*, der profeterer i Hans navn, uddriver onde ånder og gør mange undergerninger i Hans navn, men Han afviser dem med disse forfærdelige ord: »Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I som øver uret« (Matt. 7,22-23).

Man bæver også ved tanken på, at

apostelen *Paulus* siger, at der findes forkyndere, som fører Guds børn ud af Guds nåde, ind under loven, så Kristus ikke gavner dem noget (Gal. 5).

Og så findes der, som sagt, mænd, der leder Guds børn vild, idet de får dem til at følge – ikke Herren, men sig!

Men alt dette gør ingen af dem formentlig i bevidst ondskab; de er selv ført vild, måske af deres skjulte begær efter magt og efter at blive noget »stort«.

Vi må alle ransage os selv, at vi ikke skal lede vild eller ledes vild, thi tiden er ond.

Det tydelige frafald fra troen kan vi alle se, men der er et frafald, vi ikke kan se, hvis ikke vi forbliver i Jesu nærhed og lader Ham sige, hvad Han mener. Det er det frafald, der ser ud som *kraft*, fordi der sker store tegn og undere. Det er også det frafald, der ser ud som *helhjertethed*, men er trædom under loven, og så er det det frafald, der sker *gradvist* under en næsten umærkelig, men stadig åndelig tilbagegang under ledelse af de mænd, der, som *Paulus* siger, træder frem af vor egen midte for at føre Guds folk efter sig. Det ender i vildfarelse fra Sandheden.

Enhver form for frafald sker, medens aktiviteten fortsætter, måske forstærkes i Jesu navn! Man citerer Bibelen – man opfordrer til tjeneste – man lovsynger og tilbeder – men tænk, hvis vor Herre Jesus mere og mere trænges udenfor!

Lovløsheden er sandelig en *hemmelighed* (2. Tess. 2,7). Den forklæder sig i skikkelse af Herrens tjenere – ja, endda som særligt udrustede tjenere, der udfører store undergerninger – eller som forkæmpere for hellighed og helhjertethed – den er ikke nem at gennemskue – vi må af hjertet spørge: *Hvordan kan vi blive bevaret?* Her er i hvert fald ikke plads til selvsikkerhed eller overlegenhed.

Hvordan blive bevaret?

Det er en hjælp at lytte til *Jesu ord til de syv menigheder* i Johs. Åbenb. 2 og 3. De repræsenterer menighederne til enhver tid.

Gang på gang siger Herren til dem: »Omvend dig, ellers...« Lad os ransage os selv i dette lys, thi det er måske netop dette, vi behøver at høre og at gøre. Hvis ikke vi gør det, når Herren siger det til os, bringer vi vore sjæle i fare.

Verden må omvende sig, hvis den vil frelses fra at blive forkastet. Det samme må mange menighedsmedlemmer.

Af disse syv menigheder var der kun to, Herren ikke byder at omvende sig, menighederne i *Smyrna* og *Filadelfia*. Hvad var det, der »udmærkede« dem i Herrens

øjne?

Det kunne de ikke selv sige, thi de følte ikke, at de var noget. Menigheden i *Smyrna* havde megen trængsel og fattigdom og blev udsat for megen hån, og menigheden i *Filadelfia* havde kun liden kraft!

Sammenligner man dem med menigheden i *Laodikea*, er det modsatte tilfældet med den. Den vidnede om, at den var *rig* og ikke manglede noget. Siger vi noget tilsvarende? Er det et sådant vidnesbyrd, vi aflægger? Menigheden i *Laodikea* løj ikke bevidst; den følte sig virkelig rig – og det synes adskillige menigheder og organisationer også, at de er; derfor aflægger de »strålende« vidnesbyrd om, »hvor rigt og mægtigt Herren har velsignet os og udrustet os« og om, »hvor store ting der sker iblandt os!« De mener, at sådanne vidnesbyrd er til Guds ære – men pas på, pas på – hovmodet skjuler sig ofte bag disse store ord, og trangen til at blive bemærket og få endnu flere tilhængere driver dem frem.

Herren siger noget »uforståeligt« om *Laodikeas* rigdom på »velsignelse, kraft og aktivitet« – han kalder det for *lunkenhed!* Men kan aktivitet overhovedet være *lunkenhed*? Det er da et udslag af iver!

Lad os ikke sige Herren imod! Vi er ikke klogere end Han! *Lunkenhed* opstår, når kulde og varme sammenblandes. Åndelig *lunkenhed* opstår, når kød og Ånd sammenblandes!

Ligesom *lovløsheden* optræder som *tjeneste* for Herren, fremtræder *lunkenheden* som *iver* for Ham! Det er sandelig en *hemmelighed!*

Menigheden i *Laodikea* er ikke klar over, at den er i frygtelig åndelig fare. Hvis den ikke omvender sig, vil denne »rige« og »aktive« menighed blive udspøjet af Herrens mund. Han er uden for den. Han står og banker på døren ind til den. Hvis ikke den omvender sig, forbliver Han udenfor!

Lad os lytte til Herrens tale i disse breve til menighederne og på Hans ord omvendende os, medens vi endnu kan det! Ellers risikerer vi ikke at kunne skelne Den gode Hyrdes røst fra de mange andre røster, der taler i Hans navn, uden at Han kender dem eller kendes ved dem.

Øren at høre med

Der er intet, Det nye Testamente anser for vigtigere end at have øren, der kan høre. Vor Herre Jesus sagde gang på gang under sit jordeliv: »Den, som har øren, han høre!« Efter sin ophøjelse til Kraftens højre hånd lyder det fra Ham: »Den, som har øren, han høre, hvad Ånden siger til menighederne!« Hvert eneste af de syv me-

nighedsbreve slutter således. Det er altså ikke nogen selvfølge.

Men her gentager det sig: Den, der er sikker på, at han er rig og mangler ikke noget, han er i Guds bedømmelse fattig på høresans – den, der føler sig fattig derpå, er derimod helt afhængig af Herren – og det er såre meget bedre.

Han kan høre – han kan skelne Den gode Hyrdes røst fra tyvens, der kun kommer for at stjæle – han kan skelne den fra de mange røster, der taler i Jesu navn, men dybest set fremtræder i deres eget navn, uden at de selv ved det.

Han kan høre, at når ordet om Jesus Kristus og det som korsfæstet er skubbet i baggrunden eller helt fortrængt af et andet »bibelsk« budskab, da er det ikke mere Den gode Hyrdes røst, der lyder.

Ordet om korset gør aldrig noget menneske stort eller mægtigt og selvsikkert. Vel gør det mennesket frit, men denne frihed er den fuldkomne afhængighed af Kristus: »Uden mig kan I slet intet gøre!« Korsets ord gør enhver, der hører det, mindre og mindre, medens vor korsfæstede og opstandne Herre bliver større og større.

Dette ord er skubbet i baggrunden mange steder til »fordel for« et ord med »mere kraft«. Den kraft, der udløses, når Kristus som korsfæstet ikke er det centrale, er imidlertid en forførende kraft. Den udgives ganske vist for at være Helligåndens kraft, men den er noget andet – noget, der kan inddrage *forkynderne* i det forfærdelige, at Herren kender dem ikke, skønt de har gjort undergerninger i Hans navn – noget, der også kan inddrage *tilhørerne*, der ikke har øren at høre med, i forførelsen.

Vor Herre Jesus sagde: »Tro på *Gud* og tro på *Mig*« (Johs. 14,1). Men han sagde også: »Tro *det ikke*« (Matt. 24-26), og »*Gå ikke derhen, løb ikke derefter*« (Luk 17,23).

Der er en stor forskel imellem at tro på *Gud* og at tro på *det* – eller *det* – eller *det!*

I denne forskel ligger kimen til farlige afvigelser fra Sandheden. Enhver forkyndelse af bibelske »emner« (f.eks. »kraft til tjeneste« eller »den bibelske menighed« eller »helliggørelse«), altså en forkyndelse af »*det*« og »*det*« indeholder to risikomomenter.

Det ene er, at forkynderne fører tilhørerne *ind under loven*. De »lærer« dem, at når de gør sådan og sådan, så opnår de kraft eller den sande menighed eller helliggørelse, o.s.v. De anviser således menneskene den »rigtige vej« til Guds mægtige velsignelse, men glemmer, at *Jesus er*

vejen – *Han alene!* De forkynder »*det*« – men ikke *Ham* – og »*det*«, de forkynder, underbygger de med henvisninger til, at det står skrevet. Kun den, der har øren at høre med, kan fornemme, at det ikke er Den gode Hyrdes røst, der lyder – ikke Åndens tale – men snarere et »stærkt« menneske med »greb om tingene!«

Den anden risiko er, at de, der forkyn-der »*det*« i stedet for »*Ham*«, leder svage sjæle ud i oplevelser, der dirigeres fra afgrunden som f.eks. at falde bagover – eller begynde at le ubehersket – eller vride sig i krampe – uhyggelige og uværdige ting, som er så meget mere uhyggelige og uværdige, fordi de sker under påberåbelse af Jesu navn og ofte en uophørlig gentagelse af navnet Jesus.

Der er sandelig en stor forskel imellem at *blive i Ham* og at *gå* derhen – og *derhen* – og *derhen* – og *løbe derefter*, som alle andre løber uden at ænse, at de farer vild.

Pas på, vær årvågne!

Ingen kan udstede nogen garanti til andre: Når du gør sådan og sådan, vil du ikke blive draget af nogen som helst forførelse.

Men vi har lov til at sige til os selv og til andre: *Herren Jesus formår at bevare os fra fald og forførelse og fremstille os udstraffelige for sin herlighed i fryd.*

Lad os da sige det! Det drager os til Ham – til *Ham alene* – og vi begynder at fatte, hvilken Frelser vi har i Ham.

Så bliver vort liv at *lytte til Ham* og at *følge Ham* – Han er jo selv *Vejen*.

Han lader os forstå, hvad vi skal passe på, og giver os at være årvågne.

Han lærer os at elske Hans tanker og Hans veje, der er himmelhøjt over vore tanker og veje.

Hans kærlighed fordriver frygten af vort hjerte og åbner vort øre mere og mere for, hvad Han mener med det, Han siger. Det er ofte det modsatte af, hvad vi mente.

Han gør os fri af menneskefrygt. Kristenlivet er ikke at følge andre, men følge Ham.

Han fornyer os hver morgen i sin rigdom på nåde, der i os fremkalder *den første kærlighed* til HAM.

Den lader sig ikke forføre!

Den første kærlighed til Jesus er værnet.

»Jesus, det er mer end meget, at jeg Dig til gave fik!

Tag mit hjerte som dit eget, sæt det ret i stil og skik, at det altid friskt og mildt råber: Jesus, som Du vilt!«